നിരാകരണപത്രം

(Disclaimer)

പ്രാദേശിക ഭാഷയിൽ വിവർത്തനം ചെയ്ത വിധിന്യായം നിർമ്മിത ബുദ്ധ്യാധിഷ്ഠിത വിവർത്തന ഉപകരണത്തിൻറെ സഹായത്തോടെ കേരള ഹൈക്കോടതിയിലെ ഐ.റ്റി. ഡയറക്ടറേറ്റ് സാധൂകരിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. എന്നിരുന്നാലും, ഇതിൻറെ ഉള്ളടക്കത്തിൽ ആശയപരമായോ സാംഗത്യപരമായോ വ്യാകരണപരമായോ ആഖ്യാനപരമായോ തെറ്റുകൾ കടന്നു കൂടാൻ സാധ്യതയുള്ളതാണ്. ഈ തർജ്ജമ കേവലം വ്യവഹാരകക്ഷികളുടെയും പൊതുജനങ്ങളുടെയും പൊതുവായ അറിവിലേക്ക് ഉപയോഗപ്പെടുത്തുവാൻ വേണ്ടി മാത്രം ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളതുമാണ്. ഔദ്യോഗികവും പ്രായോഗികവുമായ എല്ലാ ആവശ്യങ്ങൾക്കും വിധി നിർവഹണ നടപ്പാക്കലുകൾക്കും പ്രസ്തുത വിധിന്യായത്തിൻറെ ഇംഗ്ലീഷ് പതിപ്പ് ആധികാരികവും അന്തിമവും ആയിരിക്കും.

സുനിൽ കുമാർ @ സുധീർ കുമാർ & മറ്റുള്ളവർ

v.

ഉത്തർപ്രദേശ് സംസ്ഥാനം

(2021-ലെ ക്രിമിനൽ അപ്പീൽ നമ്പർ 526)

2021 മെയ് 25

[ജസ്റ്റിസ് ദിനേശ് മഹേശ്വരി, ജസ്റ്റിസ് അനിരുദ്ധ ബോസ്]

ശിക്ഷ/ശിക്ഷാവിധി: ശിക്ഷകൾ ഒരേസമയമാണോ തുടർച്ചയായാണോ നടപ്പിലാക്കേണ്ടത് - വ്യക്തമാക്കേണ്ട പ്രഥമഘട്ട കോടതിയുടെ കടമ - വിധി: ഒന്നിലധികം തടവ് ശിക്ഷകൾ നൽകുമ്പോൾ, ശിക്ഷകൾ ഒരേസമയം നടപ്പിലാക്കുമോ അതോ തുടർച്ചയായി നടപ്പിലാക്കുമോ എന്ന് വ്യക്തമായി വ്യക്തമാക്കേണ്ടത് പ്രഥമഘട്ട കോടതിയുടെ നിയമപരമായ ബാധ്യതയാണ് - പ്രഥമഘട്ടത്തിലെ കോടതി ശിക്ഷകൾ ഒരേസമയം നടപ്പിലാക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകത വ്യക്തമാക്കിയിട്ടില്ലെങ്കിൽ, കോടതി അത്തരം ശിക്ഷകൾ തുടർച്ചയായി നടപ്പിലാക്കാൻ ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നു എന്നതാണ് പ്രാഥമിക അനുമാനം, എന്നിരുന്നാലും, പ്രഥമഘട്ടത്തിലെ കോടതി ഈ വിഷയം പിന്നീടുള്ള ഘട്ടത്തിൽ അനുമാനിച്ചെടുക്കുന്നതിന് വിടരുത് - മാത്രമല്ല, പ്രഥമഘട്ടത്തിലെ കോടതി തുടർച്ചയായി ശിക്ഷകൾ നടപ്പിലാക്കാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, അവ നടപ്പിലാക്കേണ്ട ക്രമം (അതായത്, അനുക്രമം) പ്രസ്താവിക്കേണ്ട മറ്റൊരു ബാധ്യത കൂടിയുണ്ട്.

ക്രിമിനൽ നടപടിക്രമം, 1973: വകുപ്പ് 31(1) - വിധി: കുറ്റകൃത്യങ്ങളുടെ സ്വഭാവവും ചുറ്റുമുള്ള ഘടകങ്ങളും കണക്കിലെടുത്ത്, ഒരു വിചാരണയിൽ രണ്ടോ അതിലധികമോ കുറ്റകൃത്യങ്ങൾക്കുള്ള ശിക്ഷകൾ ഒരേസമയം അനുഭവിക്കാൻ ഉത്തരവിടാൻ സിആർപിസി വകുപ്പ് 31(1) കോടതിക്ക് പൂർണ്ണ വിവേചനാധികാരം നൽകുന്നു - കോടതി അത്തരം വിവേചനാധികാരം പ്രയോഗിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ ഒരു കർശന നിയന്ത്രണ സമീപനവും ഉണ്ടാകില്ല; എന്നാൽ ചെയ്ത കുറ്റകൃത്യത്തിന്റെ/കുറ്റകൃത്യങ്ങളുടെ സ്വഭാവവും കേസിന്റെ വസ്തുതകളും സാഹചര്യങ്ങളും കണക്കിലെടുത്ത് ഈ വിവേചനാധികാരം വിവേകപൂർവ്വം പ്രയോഗിക്കേണ്ടതുണ്ട് - എന്നിരുന്നാലും, (ജീവപര്യന്തം തടവ് ഒഴികെയുള്ള) ശിക്ഷകൾ ഒരേസമയം അനുഭവിക്കണമെന്ന് വ്യവസ്ഥ ചെയ്തിട്ടില്ലെങ്കിൽ, കോടതി നിർദ്ദേശിക്കുന്ന ക്രമത്തിൽ, ഒന്നിനു പുറകെ ഒന്നായി അനുഭവിക്കേണ്ടിവരും.

ക്രിമിനൽ നടപടിക്രമം, 1973: വകുപ്പ് 220 - 'ഒറ്റ ഇടപാട്' തത്വം അടിസ്ഥാനപരമായി ഒരേ ഇടപാട് രൂപപ്പെടുന്ന തരത്തിൽ പരസ്പരം ബന്ധിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു പ്രവൃത്തി

പരമ്പരയിൽ ഒന്നിലധികം കുറ്റകൃത്യങ്ങൾ ചെയ്താൽ, അത്തരം ഓരോ കുറ്റകൃത്യത്തിനും പ്രതിക്കെതിരെ കുറ്റം ചുമത്തി ഒരു വിചാരണയിൽ വിചാരണ ചെയ്യാവുന്നതാണെന്ന് വ്യവസ്ഥ ചെയ്യുന്ന വകുപ്പ് 220-മായി ബന്ധപ്പെട്ടതാണ് - അത്തരമൊരു കേസിൽ, ഒന്നിലധികം കുറ്റകൃത്യങ്ങൾക്കുള്ള അത്തരം വിചാരണയ്ക്ക് ശേഷം, പ്രതി കുറ്റക്കാരനാണെന്ന് കണ്ടെത്തുകയും വ്യത്യസ്ത ശിക്ഷകൾ വിധിക്കുകയും ചെയ്താൽ, വസ്തുതകളെയും പ്രസക്തമായ ഘടകങ്ങളെയും ആശ്രയിച്ച് അത് ഒരേസമയം അനുഭവിച്ചാൽ മതിയെന്ന് വ്യവസ്ഥ ചെയ്യാവുന്നതാണ്.

അപ്പീൽ ഭാഗികമായി അനുവദിച്ചുകൊണ്ട് ഈ കോടതി ഇപ്രകാരം വിധിച്ചു:

1.1 കുറ്റകൃത്യങ്ങളുടെ സ്വഭാവവും ചുറ്റുമുള്ള ഘടകങ്ങളും കണക്കിലെടുത്ത്, ഒരു വിചാരണയിൽ രണ്ടോ അതിലധികമോ കുറ്റകൃത്യങ്ങൾക്കുള്ള ശിക്ഷകൾ ഒരേസമയം അനുഭവിക്കാൻ ഉത്തരവിടാൻ സിആർപിസി വകുപ്പ് 31(1) കോടതിക്ക് പൂർണ്ണ വിവേചനാധികാരം നൽകുന്നുവെന്നതിൽ സംശയമില്ല. തുടർച്ചയായി അനുഭവിക്കണം എന്നത് സാധാരണ നിയമമാണെന്ന് പറയാനാവില്ലെങ്കിലും, ഒന്നിലധികം ശിക്ഷകൾ ഒരേസമയം അനുഭവിക്കണമെന്നും വ്യവസ്ഥ ചെയ്തിട്ടില്ല. കോടതി അത്തരം വിവേചനാധികാരം പ്രയോഗിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ ഒരു കർശന നിയന്ത്രണ സമീപനവും ഉണ്ടാകില്ല; എന്നാൽ ചെയ്ത കുറ്റകൃത്യത്തിന്റെ/കുറ്റകൃത്യങ്ങളുടെ സ്വഭാവവും കേസിന്റെ വസ്തുതകളും സാഹചര്യങ്ങളും കണക്കിലെടുത്ത് ഈ വിവേചനാധികാരം വിവേകപൂർവ്വം പ്രയോഗിക്കേണ്ടതുണ്ട്. എന്നിരുന്നാലും, (ജീവപര്യന്തം തടവ് ഒഴികെയുള്ള) ശിക്ഷകൾ ഒരേസമയം അനുഭവിക്കണമെന്ന് വ്യവസ്ഥ ചെയ്തിട്ടില്ലെങ്കിൽ, കോടതി നിർദ്ദേശിക്കുന്ന ക്രമത്തിൽ, ഒന്നിനു പുറകെ ഒന്നായി അനുഭവിക്കേണ്ടിവരും. [ഖണ്ഡിക 10][639-ബി-ഡി]

1.2 ഈ കോടതിയുടെ വിശദീകരണങ്ങൾക്കൊപ്പം വ്യാഖാനിക്കുന്ന സിആർപിസി വകുപ്പ് 31(1)-ൽ നൽകിയിരിക്കുന്നത് അനുസരിച്ച്, ഒന്നിലധികം ശിക്ഷകൾ ഒരേസമയം അല്ലെങ്കിൽ തുടർച്ചയായി നടപ്പിലാക്കുമോ എന്ന് വ്യക്തമായി വ്യക്തമാക്കുന്നതിന് പ്രഥമഘട്ടത്തിലെ കോടതിക്ക് നിയമപരമായ ബാധ്യതയുണ്ട്. [ഖണ്ഡിക 11][639-ഡി-ഇ]

നാഗരാജ റാവു v. സെൻട്രൽ ബ്യൂറോ ഓഫ് ഇൻവെസ്റ്റിഗേഷൻ (2015) 4 SCC 302: [2015] 12 SCR 424 - **ആശ്രയിച്ചു.**

1.3 പ്രഥമഘട്ടത്തിലെ കോടതി ശിക്ഷകൾ ഒരേസമയം നടപ്പിലാക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകത വ്യക്തമാക്കിയിട്ടില്ലെങ്കിൽ, കോടതി അത്തരം ശിക്ഷകൾ തുടർച്ചയായി നടപ്പിലാക്കാൻ ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നു എന്നതാണ് പ്രാഥമിക അനുമാനം, എന്നിരുന്നാലും, മുകളിൽ പറഞ്ഞതുപോലെ, പ്രഥമഘട്ടത്തിലെ കോടതി ഈ വിഷയം പിന്നീടുള്ള ഘട്ടത്തിൽ

അനുമാനിച്ചെടുക്കുന്നതിന് വിടരുത്. മാത്രമല്ല, പ്രഥമഘട്ടത്തിലെ കോടതി തുടർച്ചയായി ശിക്ഷകൾ നടപ്പിലാക്കാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, അവ നടപ്പിലാക്കേണ്ട ക്രമം (അതായത്, അനുക്രമം) പ്രസ്താവിക്കേണ്ട മറ്റൊരു ബാധ്യത കൂടിയുണ്ട്. ഇതിലെ വിഷയത്തിൽ, വിചാരണ കോടതി ആവശ്യമായ സുവ്യക്തനിർദ്ദേശങ്ങൾ പ്രസ്താവിക്കുന്നത് ഒഴിവാക്കിയതു മാത്രമല്ല, ഹൈക്കോടതി പോലും വിചാരണ കോടതിയുടെ ഉത്തരവിലെ അത്തരം പിഴവുകൾ ശ്രദ്ധിക്കാതിരുന്നു എന്നതാണ് അസ്വസ്ഥതയുണ്ടാക്കുന്ന ഭാഗം. [ഖണ്ഡിക 12][639-എച്ച്; 640-എ-ബി]

2. 'ഒറ്റ ഇടപാട്' തത്വം അടിസ്ഥാനപരമായി ഒരേ ഇടപാട് രൂപപ്പെടുന്ന തരത്തിൽ പരസ്പരം ബന്ധിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു പ്രവൃത്തി പരമ്പരയിൽ ഒന്നിലധികം കുറ്റകൃത്യങ്ങൾ ചെയ്താൽ, അത്തരം ഓരോ കുറ്റകൃത്യത്തിനും പ്രതിക്കെതിരെ കുറ്റം ചുമത്തി ഒരു വിചാരണയിൽ വിചാരണ ചെയ്യാവുന്നതാണെന്ന് വ്യവസ്ഥ ചെയ്യുന്ന സിആർപിസി വകുപ്പ് 220-മായി ബന്ധപ്പെട്ടതാണ്. അത്തരമൊരു കേസിൽ, ഒന്നിലധികം കുറ്റകൃത്യങ്ങൾക്കുള്ള അത്തരം വിചാരണയ്ക്ക് ശേഷം, പ്രതി കുറ്റക്കാരനാണെന്ന് കണ്ടെത്തുകയും വ്യത്യസ്ത ശിക്ഷകൾ വിധിക്കുകയും ചെയ്താൽ, വസ്തുതകളെയും പ്രസക്തമായ ഘടകങ്ങളെയും ആശ്രയിച്ച് അത് ഒരേസമയം അനുഭവിച്ചാൽ മതിയെന്ന് വ്യവസ്ഥ ചെയ്യാവുന്നതാണ്. 'ഒറ്റ ഇടപാട്' എന്ന തത്വം നിലവിലുള്ള പ്രശ്നം കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതിൽ പ്രാധാന്യം അർഹിക്കുന്നില്ല.

മനോജ് അഥവാ പഞ്ചു v. ഹരിയാന സംസ്ഥാനം, (2014) 2 SCC 153 : [1996] 1 SCR 532; *നാഗരാജ റാവു v. സെൻട്രൽ ബ്യൂറോ ഓഫ് ഇൻവെസ്റ്റിഗേഷൻ* (2015) 4 SCC 302: [2015] 12 SCR 424; *ഗഗൻ കുമാർ v. പഞ്ചാബ് സംസ്ഥാനം,* (2019) 5 SCC 154: [2019] 3 SCR 367 – എന്നീ കേസുകൾ വേർതിരിച്ചറിഞ്ഞു.

പഞ്ചാബ് സംസ്ഥാനം v. ഗുർമീത് സിംഗും മറ്റുള്ളവരും (1996) 2 SCC 384; *മധ്യപ്രദേശ് സംസ്ഥാനം v. അനൂപ് സിംഗ്* (2015) 7 SCC 773 : [2015] 6 SCR 960 – എന്നി കേസുകൾ ബാധകമല്ലെന്ന് വിധിച്ചു.

3. ചോദ്യത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ട കുറ്റകൃത്യങ്ങൾ 2008-ൽ, അതായത് 2013-ലെ ഭേദഗതി നിയമം 13 പ്രകാരം ഐപിസി ഭേദഗതി ചെയ്യുന്നതിന് മുമ്പാണ് നടന്നത്; അപ്പീൽവാദികൾ തുടർച്ചയായി ഏകദേശം 13 വർഷവും 2 മാസവും തടവ് അനുഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്; കൂടാതെ ശിക്ഷ അനുഭവിക്കുന്ന സമയത്ത് അവരുടെ പെരുമാറ്റത്തെക്കുറിച്ച് പ്രതികൂലമായി യാതൊന്നും രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല. വിഷയത്തിന് പൂർണ്ണമായ നീതി നൽകുന്നതിനുള്ള ആവശ്യകതകൾ, അപ്പീൽവാദികൾ അനുഭവിക്കേണ്ട തടവ് കാലയളവ് പരമാവധി 14 വർഷമാണെന്നും

അതിൽ കൂടുതൽ അല്ലെന്നും വ്യവസ്ഥ ചെയ്യുന്നതിലൂടെ മതിയായ രീതിയിൽ നിറവേറ്റാൻ കഴിയും. [ഖണ്ഡിക 17][642-ഡി-ഇ, എഫ്-ജി]

മുത്തുരാമലിംഗവും മറ്റുള്ളവരും v. സ്റ്റേറ്റ് **(2016) 8 SCC 313 : [2016] 5 SCR 30 - പിന്തുടർന്നു.**

ഒ.എം. ചെറിയാൻ @ തങ്കച്ചൻ v. കേരള സംസ്ഥാനവും മറ്റുള്ളവരും, **(2015) 2 SCC 501 : [2014] 11 SCR 140 - ആശ്രയിച്ചു.**

മോഹൻ ബൈതയും മറ്റുള്ളവരും v. ബീഹാർ സംസ്ഥാനവും മറ്റുള്ളവരും, **(2001) 4 SCC 350;** *മുഹമ്മദ് അക്തർ ഹുസൈൻ അഥവാ ഇബ്രാഹിം അഹമ്മദ് ഭട്ടി v. അഹമ്മദാബാദ് കസ്റ്റംസ് (പ്രിവൻഷൻ) അസിസ്റ്റന്റ് കളക്ടറും മറ്റുള്ളവരും* **(1988) 4 SCC 183 : [1988] 2 Suppl. SCR 747 - എന്നി കേസുകൾ വേർതിരിച്ചറിഞ്ഞു.**

കേസ് നിയമ സൂചിക

[2015] 12 SCR 424	ഖണ്ഡിക 7.1	വേർതിരിച്ചറിഞ്ഞു
[2019] 3 SCR 367	ഖണ്ഡിക 7.1	വേർതിരിച്ചറിഞ്ഞു
[2014] 11 SCR 140	ഖണ്ഡിക 7.1	ആശ്രയിച്ചു
(2001) 4 SCC 350	ഖണ്ഡിക 7.2	വേർതിരിച്ചറിഞ്ഞു
[1988] 2 Suppl. SCR 747	ഖണ്ഡിക 7.2	വേർതിരിച്ചറിഞ്ഞു
[1996] 1 SCR 532	ഖണ്ഡിക 7.2	വേർതിരിച്ചറിഞ്ഞു
(1996) 2 SCC 384	ഖണ്ഡിക 7.3	ബാധകമല്ലെന്ന് വിധിച്ചു
[2015] 6 SCR 960	ഖണ്ഡിക 7.3	ബാധകമല്ലെന്ന് വിധിച്ചു
[2016] 5 SCR 30	ഖണ്ഡിക 7.5	പിന്തുടർന്നു

ക്രിമിനൽ അപ്പീൽ അധികാരിത: 2021-ലെ ക്രിമിനൽ അപ്പീൽ നമ്പർ 526.

2008-ലെ ക്രിമിനൽ അപ്പീൽ നമ്പർ 7399-ലെ അലഹബാദ് ഹൈക്കോടതിയുടെ 21.02.2018 തീയതിയിലെ വിധിന്യായത്തിൽ നിന്നും ഉത്തരവിൽ നിന്നും.

അപ്പീൽവാദികൾക്ക് വേണ്ടി അഭിഭാഷകരായ പൈ അമിത്, ദീപക് രാജ് പ്രേമി, പരശുറാം എ.എൽ., മനസ്വി അഗർവാൾ, രോഹിത് ആർ. സാബു, ശ്രീമതി രണു പുരോഹിത്, ശ്രീമതി പഞ്ചൂരി ഭരദ്വാജ്, ശ്രീമതി ഭാവന ദുഹൻ, സത്യം ടണ്ടൻ എന്നിവർ.

എതിർകക്ഷിക്ക് വേണ്ടി അഡീഷണൽ സോളിസിറ്റർ ജനറൽ വിനോദ് ദിവാകർ, അഭിഭാഷകരായ സർവേഷ് സിങ് ബാഗേൽ, ബി.എൻ. ദുബെ, ശ്രീമതി ശിവരഞ്ജനി രലാവത എന്നിവർ.

കോടതിയുടെ താഴെപ്പറയുന്ന വിധി പുറപ്പെടുവിച്ചിരുന്നു:

വിധിന്യായം

അനുമതി അനുവദിച്ചിരിക്കുന്നു.

2. ഈ കോടതി 13.04.2018-ന് പ്രത്യേക അനുമതി ഹർജി ഫയൽ ചെയ്യാൻ അനുമതി നൽകിക്കൊണ്ട് പുറപ്പെടുവിച്ച ഉത്തരവും പുറപ്പെടുവിച്ച നോട്ടീസും പരിഗണിച്ച്, ഈ അപ്പീലിന്റെ പരിധി ശിക്ഷയുടെ കാര്യത്തിൽ മാത്രമായി പരിമിതപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു; കൂടാതെ 1860-ലെ ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാ നിയമം ('ഐപിസി') വകുപ്പുകൾ 363, 366, 376(1) എന്നിവ പ്രകാരമുള്ള കുറ്റകൃത്യങ്ങൾക്ക് ശിക്ഷിക്കപ്പെട്ടതിന് ശേഷം ഇതിലെ അപ്പീൽവാദികൾ ഇതിനകം 13 വർഷവും 2 മാസവും തടവ് ശിക്ഷ അനുഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ സാഹചര്യത്തിൽ, അന്തിമമായി ഈ ഘട്ടത്തിൽ തന്നെ കോടതി കക്ഷികളുടെ അഭിഭാഷകരുടെ വാദം കേട്ടു.

2.1. ഈ വിഷയത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ചെറിയ ചോദ്യത്തിന് പോലും അതിൻറേതായ പ്രത്യേകതകളുണ്ട്, അത് താഴെ പറയുന്നവയാണ്.

3. പ്രസക്തമായ പശ്ചാത്തല വശങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, പരാതിക്കാരന്റെ 13 വയസ്സുള്ള മകൾ 15.01.2008-ന് സ്കൂളിൽ പോയ ശേഷം തിരികെ വന്നില്ലെന്ന് കാണിച്ച് നൽകിയ രേഖാമൂലമുള്ള പരാതിയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ, 03.02.2008-ന്, മീററ്റിലെ ടി.പി. നഗർ പോലീസ് സ്റ്റേഷനിൽ 1860-ലെ ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാ നിയമത്തിലെ (ഐപിസി) 363, 366 വകുപ്പുകൾ പ്രകാരമുള്ള കുറ്റകൃത്യങ്ങൾക്ക് -ലെ കേസ് ക്രൈം നമ്പർ 44 രജിസ്റ്റർ ചെയ്യപ്പെട്ടുവെന്നും വളരെയധികം ശ്രമങ്ങൾക്ക് ശേഷം, പ്രതിയായ രണ്ടാം അപ്പീൽവാദി ഫൈമുദ്ദീൻ @ ഫെരു @ സോനു തൻറെ മകളെ വശീകരിച്ചതായി പരാതിക്കാരൻ മനസ്സിലാക്കിയെന്ന് ശ്രദ്ധിച്ചാൽ മതിയാവും. അന്വേഷണത്തിനിടെ, ഇരയായ പെൺകുട്ടിയെ കണ്ടെത്തുകയും, ഒടുവിൽ അപ്പീൽവാദികൾക്കെതിരെ ഐപിസി 363, 366, 376 വകുപ്പുകൾ പ്രകാരം കുറ്റപത്രം സമർപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. 2008-ലെ സെഷൻസ് ട്രയൽ നമ്പർ 575-ൽ അവരെ വിചാരണ ചെയ്യുകയും, അതിൽ മീററ്റിലെ ഫാസ്റ്റ് ട്രാക്ക് കോർട്ട് നമ്പർ 5, അഡീഷണൽ ജില്ലാ സെഷൻസ് ജഡ്ജി, 12.09.2008 തീയതിയിലെ അതിന്റെ വിധിന്യായത്തിലും ഉത്തരവിലും ഐപിസി 363, 366, 376(1) വകുപ്പുകൾ പ്രകാരമുള്ള കുറ്റകൃത്യങ്ങൾക്ക് അവരുടെ കുറ്റം വിധിച്ചു.

4. മുകളിൽ പറഞ്ഞതുപോലെ കുറ്റവാളികളെന്ന് കണ്ടെത്തിയ ശേഷം, വിചാരണ കോടതി പ്രതികൾക്ക് ഇനിപ്പറയുന്ന രീതിയിൽ വിവിധ ശിക്ഷകൾ വിധിച്ചു: ഐപിസി 363-ാം വകുപ്പ് പ്രകാരം 5 വർഷത്തെ കഠിനതടവും 2,000/- രൂപ പിഴയും, പിഴ അടച്ചില്ലെങ്കിൽ 6 മാസം കൂടി തടവും; ഐപിസി 366-ാം വകുപ്പ് പ്രകാരം 7 വർഷത്തെ കഠിനതടവും 3,000/- രൂപ പിഴയും, പിഴ അടച്ചില്ലെങ്കിൽ 1 വർഷം കൂടി തടവും; ഐപിസി 376(1)-ാം വകുപ്പ് പ്രകാരം 10 വർഷത്തെ കഠിനതടവും 5,000/- രൂപ പിഴയും, പിഴ അടച്ചില്ലെങ്കിൽ 1 1/2 വർഷം കൂടി തടവും. എന്നിരുന്നാലും, തടവ് ശിക്ഷകൾ ഒരേസമയം (കൺകർന്റലി) ആണോ അതോ തുടർച്ചയായി (കൺസെക്യൂട്ടിവ്ലി) ആണോ അനുഭവിക്കേണ്ടതെന്ന് വിചാരണ കോടതി വ്യക്തമാക്കിയില്ല; കൂടാതെ, അവ തുടർച്ചയായി അനുഭവിക്കാൻ ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ, ഒരു തടവ് ശിക്ഷ അവസാനിച്ചതിന് ശേഷം മറ്റൊന്ന് ആരംഭിക്കുന്നതിനുള്ള ക്രമം വിചാരണ കോടതി വ്യക്തമാക്കിയില്ല.

5. വിചാരണ കോടതിയുടെ വിധിന്യായത്തിനും ഉത്തരവിനും എതിരെ, ഒന്നാം അപ്പീൽവാദിയായ സുനിൽ കുമാർ @ സുധീർ കുമാർ മാത്രമാണ് അലഹബാദ് ഹൈക്കോടതിയിൽ, ക്രിമിനൽ അപ്പീൽ നമ്പർ 7399/2008 എന്ന, അപ്പീൽ ഫയൽ ചെയ്തത്. എന്നിരുന്നാലും, ഹൈക്കോടതിയിൽ അപ്പീൽവാദിയുടെ അഭിഭാഷകൻ കുറ്റവാളിയാണെന്ന് കണ്ടെത്തിയ കാര്യത്തിൽ തർക്കം ഉന്നയിക്കാതെ ശിക്ഷയുടെ കാര്യത്തിൽ മാത്രമാണ് തന്റെ വാദം പരിമിതപ്പെടുത്തിയത്. അതിനാൽ, രണ്ടാം അപ്പീൽവാദി അപ്പീൽ ഫയൽ ചെയ്യാത്തതിനാലും, ഒന്നാം അപ്പീൽവാദി അപ്പീൽ ഫയൽ ചെയ്തിട്ടും അതിനെ ചോദ്യം ചെയ്യാത്തതിനാലും, വിചാരണ കോടതി കുറ്റവാളിയാണെന്ന് കണ്ടെത്തിയത് അന്തിമമായി. അതനുസരിച്ച്, ഹൈക്കോടതി ഒന്നാം അപ്പീൽവാദിയുടെ ശിക്ഷയുടെ കാര്യം മാത്രം പരിശോധിക്കുകയും, പിഴ അടയ്ക്കാത്തതിനുള്ള വ്യവസ്ഥകൾ ആനുപാതികമല്ലെന്ന് വിധിച്ചുകൊണ്ട് 21.02.2018-ലെ അതിന്റെ അപവദിത വിധിന്യായത്തിലും ഉത്തരവിലും പിഴ അടയ്ക്കുന്നതിൽ വീഴ്ച വരുത്തിയാൽ, അപ്പീൽവാദിയായ-പ്രതി (അതായത്, ഒന്നാം അപ്പീൽവാദി) ഐപിസി 376(1), 366, 363 വകുപ്പുകൾ പ്രകാരമുള്ള കുറ്റകൃത്യങ്ങൾക്ക് യഥാക്രമം 5 മാസം, 3 മാസം, 1 മാസം എന്നിങ്ങനെ അധിക തടവ് അനുഭവിക്കേണ്ടിവരുമെന്ന് പരിധി വരെ ശിക്ഷാവിധിയിൽ മാറ്റം വരുത്തി. എന്നിരുന്നാലും, അപ്പീൽവാദിയായ-പ്രതി ഇതിനകം 10 വർഷം തടവ് അനുഭവിച്ചുവെന്ന വസ്തുത കണക്കിലെടുത്തിട്ടും, വിചാരണ കോടതി തടവ് ശിക്ഷകൾ ഒരേസമയം അനുഭവിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ച് വ്യവസ്ഥ ചെയ്തിട്ടില്ലെന്നും, അവ തുടർച്ചയായി അനുഭവിക്കേണ്ടി വന്നാൽ അതിന്റെ ക്രമം വ്യക്തമാക്കിയിട്ടില്ലെന്നതും ഹൈക്കോടതി പരിഗണിച്ചില്ല. രസകരമെന്നു പറയട്ടെ, വിചാരണ കോടതി ഐപിസി 363, 366, 376(1) എന്നീ വകുപ്പുകൾ പ്രകാരമുള്ള കുറ്റകൃത്യങ്ങൾക്ക് ആ ക്രമത്തിൽ ശിക്ഷ വിധിച്ചപ്പോൾ ഹൈക്കോടതി പിഴ

അടയ്ക്കാത്തതിനുള്ള വ്യവസ്ഥകളിൽ വിപരീത ക്രമത്തിൽ, അതായത് യഥാക്രമം ഐപിസി 376(1), 366, 363 വകുപ്പുകൾ പ്രകാരമാണ് മാറ്റം വരുത്തിയത്.

6. മുകളിൽ പറഞ്ഞ വിധികൾ തടവ് ശിക്ഷകൾ ഒരേസമയം ആണോ അതോ തുടർച്ചയായി ആണോ അനുഭവിക്കേണ്ടത് എന്നതിനെക്കുറിച്ച് നിശബ്ദമായിരുന്നതിനാൽ, മീററ്റ് ജില്ലാ ജയിൽ സൂപ്രണ്ട് 14.03.20184-ന് തടവ് സർട്ടിഫിക്കറ്റുകൾ നൽകുമ്പോൾ, അപ്പീൽവാദികളായ-പ്രതികൾ 10 വർഷവും 1 മാസവും തടവ് അനുഭവിച്ചുവെന്ന് രേഖപ്പെടുത്തി, പക്ഷേ, ശിക്ഷാവിധിയിൽ തടവ് ശിക്ഷകൾ ഒരേസമയം അനുഭവിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ച് പരാമർശമില്ലാത്തതിനാൽ, അവർ 22 വർഷം തടവ് അനുഭവിക്കുകയാണെന്നും പ്രസ്താവിച്ചു. അത്തരമൊരു പ്രതിസന്ധി നേരിട്ടതിനെ തുടർന്നാണ് അപ്പീൽവാദികളായ-പ്രതികൾ ഈ കോടതിയെ സമീപിച്ചത്.

7. ശിക്ഷയുടെ കാര്യത്തിൽ മാത്രം തൻറെ വാദം പരിമിതപ്പെടുത്തി, അപ്പീൽവാദികളുടെ അഭിഭാഷകൻ ശ്രീ. അമിത് പൈ, 1973-ലെ ക്രിമിനൽ നടപടിക്രമ ചട്ടം, ('സിആർപിസി') വകുപ്പ് 31-നെയും ഈ കോടതിയുടെ നിരവധി വിധിന്യായങ്ങളെയും ഉദ്ധരിച്ച് ഉൽസാഹപൂർവ്വം സമർപ്പണങ്ങൾ നടത്തിയിട്ടുണ്ട്.

7.1. **നാഗരാജ റാവു v. സെൻട്രൽ ബ്യൂറോ ഓഫ് ഇൻവെസ്റ്റിഗേഷൻ: (2015) 4 SCC 302, ഗഗൻ കുമാർ v. പഞ്ചാബ് സംസ്ഥാനം: (2019) 5 SCC 154** എന്നീ കേസുകളിലെ തീരുമാനങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചുകൊണ്ട് ശിക്ഷ വിധിക്കുന്ന കോടതി, അവ ഒരേസമയം ആണോ അതോ തുടർച്ചയായി ആണോ അനുഭവിക്കേണ്ടതെന്ന് വ്യക്തമാക്കേണ്ടത് നിർബന്ധമാണെന്നും; കൂടാതെ ആവശ്യമായ സുവ്യക്തനിർദ്ദേശം പ്രസ്താവിക്കുന്നതിൽ വിചാരണ കോടതിയുടെയും ഹൈക്കോടതിയുടെയും ഭാഗത്തുനിന്നുണ്ടായ ഈ വീഴ്ച, അപ്പീൽവാദികളായ-പ്രതികളുടെ താൽപ്പര്യങ്ങൾക്ക് ഹാനികരമാകുവാൻ അനുവദിക്കില്ലെന്നും അഭിഭാഷകൻ വാദിച്ചു. സിആർപിസി വകുപ്പ് 31-ലെ നിർദ്ദേശമനുസരിച്ച്, ഒരേസമയം അനുഭവിക്കണമെന്ന് വ്യക്തമാക്കിയിട്ടില്ലെങ്കിൽ ശിക്ഷകൾ തുടർച്ചയായി അനുഭവിക്കേണ്ടതുണ്ടെങ്കിലും, അതിനായി കോടതി അവ ഏത് ക്രമത്തിലാണ് അനുഭവിക്കേണ്ടതെന്ന് നിർദ്ദേശിക്കണം; അത്തരം നിർദ്ദേശങ്ങളൊന്നും വിചാരണ കോടതിയോ ഹൈക്കോടതിയോ നൽകാത്തതിനാൽ, കോടതികൾ ശിക്ഷകൾ തുടർച്ചയായി അനുഭവിക്കുന്നതിന് മനഃപൂർവ്വം വ്യവസ്ഥ ചെയ്തിരുന്നുവെന്ന് പറയാൻ കഴിയില്ലെന്ന് അഭിഭാഷകൻ വാദിച്ചു. കൂടാതെ, **ഒ.എം. ചെറിയാൻ @ തങ്കച്ചൻ v. കേരള സംസ്ഥാനവും മറ്റുള്ളവരും: (2015) 2 SCC 501** എന്ന കേസിലെ തീരുമാനം പരാമർശിച്ചുകൊണ്ട്, ഒന്നിലധികം ശിക്ഷകൾ തുടർച്ചയായി അനുഭവിക്കേണ്ടത് സാധാരണ നിയമമല്ലെന്ന് അഭിഭാഷകൻ ഉദ്ബോധിപ്പിച്ചു.

7.2. സിആർപിസി വകുപ്പ് 31(1), 220(1) എന്നിവയുടെ സംയുക്ത വ്യാഖ്യാനത്തിൽ നിന്ന് മനസ്സിലാക്കാവുന്നതുപോലെ, ശിക്ഷകൾ ഒരേസമയം അല്ലെങ്കിൽ തുടർച്ചയായി നടപ്പിലാക്കുന്നത് 'ഒറ്റ ഇടപാട്' തത്വത്താൽ നിയന്ത്രിക്കപ്പെടേണ്ടതാണെന്ന മറ്റൊരു വാദവും അഭിഭാഷകൻ ശ്രീ. പൈ ഉയർത്താൻ ശ്രമിച്ചു. ഇക്കാര്യത്തിൽ, **നാഗരാജ റാവു, ഗഗൻ കുമാർ** എന്നീ കേസുകളിലെ മേൽപ്പറഞ്ഞ തീരുമാനങ്ങൾക്ക് പുറമേ, **മോഹൻ ബൈതയും മറ്റുള്ളവരും v. ബീഹാർ സംസ്ഥാനവും മറ്റുള്ളവരും : (2001) 4 SCC 350; മുഹമ്മദ് അക്തർ ഹുസൈൻ അഥവാ ഇബ്രാഹിം അഹമ്മദ് ഭട്ടി v. അഹമ്മദാബാദ് കസ്റ്റംസ് (പ്രിവൻഷൻ) അസിസ്റ്റന്റ് കളക്ടറും മറ്റുള്ളവരും : (1988) 4 SCC 183; മനോജ് അഥവാ പഞ്ചു v. ഹരിയാന സംസ്ഥാനം : (2014) 2 SCC 153** എന്നിവയിലെ തീരുമാനങ്ങളെയും അഭിഭാഷകൻ ആശ്രയിക്കുകയും കുറ്റാരോപണത്തിന്റെ സ്വഭാവം നോക്കുമ്പോൾ, നിലവിലെ കേസിൽ തുടർച്ചയായി ശിക്ഷകൾ നടപ്പിലാക്കാൻ നിർദ്ദേശിക്കാൻ കോടതികൾക്ക് ഒരു കാരണവുമില്ലെന്നും സമർപ്പിച്ചു.

7.3. കൂടാതെ, അപ്പീൽവാദികളുടെ അഭിഭാഷകൻ പ**ഞ്ചാബ് സംസ്ഥാനം v. ഗുർമീത് സിംഗും മറ്റുള്ളവരും : (1996) 2 SCC 384, മധ്യപ്രദേശ് സംസ്ഥാനം v. അനുപ് സിംഗ് : (2015) 7 SCC 773** എന്നീ കേസുകളിലെ വിധികൾ പരാമർശിച്ചുകൊണ്ട്, അവയും 363, 366, 376 എന്നീ വകുപ്പുകൾ പ്രകാരമുള്ള കുറ്റകൃത്യങ്ങൾ ഉൾപ്പെട്ട കേസുകളാണെന്നും, ഇരയ്ക്ക് പ്രായപൂർത്തിയായിട്ടില്ലെന്നും; അതിൽ ഈ കോടതി ഒരേസമയം അനുഭവിക്കുന്ന തരത്തിൽ ശിക്ഷകൾ വിധിച്ചുവെന്ന് വാദിച്ചു.

7.4. വിചാരണ കോടതിയുടെ വിധിന്യായത്തിനും ഉത്തരവിനുമെതിരെ അപ്പീൽ നൽകാൻ രണ്ടാം അപ്പീൽവാദി താൽപ്പര്യപ്പെട്ടില്ലെങ്കിലും, 13.04.201-ലെ ഉത്തരവ് പ്രകാരം എസ്.എൽ.പി. ഫയൽ ചെയ്യാൻ ഈ കോടതി അദ്ദേഹത്തെ അനുവദിച്ചുവെന്നും അതിനാൽ, ഹൈക്കോടതി ഉത്തരവിട്ട പിഴ അടച്ചില്ലെങ്കിലുള്ള ശിക്ഷ കുറയ്ക്കുന്നതിന്റെ ആനുകൂല്യം രണ്ടാം അപ്പീൽവാദിക്കും ലഭിക്കാൻ അർഹതയുണ്ടെന്നും അഭിഭാഷകൻ വാദിച്ചു.

7.5. സെഷൻസ് കോടതി വിചാരണ ചെയ്യുന്ന ഒരു കേസിൽ വകുപ്പ് 31-ലെ ഉപവകുപ്പ് (2) ബാധകമല്ലെന്നും സെഷൻസ് കോടതി നൽകുന്ന ശിക്ഷകൾ തുടർച്ചയായി നടപ്പിലാക്കുന്നതിനുള്ള നിർദ്ദേശം ഉപവകുപ്പ് (2) വിലക്കുന്നില്ലെന്നുമുള്ള **മുത്തുരാമലിംഗവും മറ്റുള്ളവരും v. സ്റ്റേറ്റ്: (2016) 8 SCC 313** (ഖണ്ഡിക 28) എന്ന കേസിലെ ഭരണഘടനാ ബെഞ്ചിന്റെ നിരീക്ഷണങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കുമ്പോൾ പോലും, അപ്പീൽവാദികൾ ഇതിനകം 13 വർഷത്തിലധികം തടവ് അനുഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും, തുടർച്ചയായി ശിക്ഷകൾ അനുഭവിച്ചുകൊണ്ട് 22 വർഷത്തെ ആകെ കാലാവധി പൂർത്തിയാക്കാൻ നിയോഗിക്കപ്പെട്ടാൽ, അത് ഈ

കേസിൽ അവർ അനുഭവിക്കേണ്ട യഥാർത്ഥ ശിക്ഷയ്ക്ക് അത് വളരെ ആനുപാതികമല്ലെന്നും അഭിഭാഷകനായ ശ്രീ. പൈ ഒരു തീക്ഷ്ണമായ അപ്പീൽ നൽകിയിട്ടുണ്ട്.

8. മറുഭാഗത്ത്, ബഹുമാനപ്പെട്ട എഎജി ശ്രീ. വിനോദ് ദിവാകർ, മുകളിൽ പറഞ്ഞ വാദങ്ങളെ എതിർത്തുകൊണ്ട് എതിർകക്ഷിയായ സംസ്ഥാനത്തിനുവേണ്ടി ദൃഢമായും എന്നാൽ നീതിയുക്തമായും തന്റെ കാഴ്ചപ്പാടുകൾ അവതരിപ്പിച്ചു.

8.1. രണ്ടോ അതിലധികമോ കുറ്റകൃത്യങ്ങളുടെ ഒരു വിചാരണയിൽ പ്രതി കുറ്റക്കാരനാണെന്ന് കണ്ടെത്തുമ്പോൾ ശിക്ഷകൾ ഒരേസമയം നടപ്പിലാക്കണോ വേണ്ടയോ എന്ന് നിർദ്ദേശിക്കാൻ സിആർപിസി വകുപ്പ് 31 വിചാരണ കോടതിയിൽ വിവേചനാധികാരം നിക്ഷിപ്തമാക്കുന്നുവെന്ന് അഭിജ്ഞനായ എഎജി ശ്രീ ദിവാകർ സമർപ്പിക്കും, എന്നാൽ, നിലവിലെ കേസിൽ, 13 വയസ്സുള്ള പെൺകുട്ടിയെ തട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി ബലാത്സംഗം ചെയ്ത എന്ന കുറ്റകൃത്യത്തിന്റെ ഗൗരവവും സ്വഭാവവും ശ്രദ്ധിച്ച ശേഷം, വിചാരണ കോടതി അതിന്റെ വിവേചനാധികാരം പ്രയോഗിക്കുകയും, ശിക്ഷകൾ ഒരേസമയം നടപ്പിലാക്കുമെന്ന് പരാമർശിച്ചില്ല; അതിനാൽ, വസ്തുതാപരമായി, അവ തുടർച്ചയായി നടപ്പിലാക്കണം.

8.2. ഒരു ഇടപാടിൽ കുറ്റകൃത്യങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതുമായി ബന്ധപ്പെട്ട തത്വങ്ങൾ, ഒന്നിലധികം കുറ്റകൃത്യങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട വ്യത്യസ്ത ശിക്ഷകൾ ഒരേസമയം നടപ്പിലാക്കണമെന്ന നിർദ്ദേശത്തിലേക്ക് നയിക്കുന്നില്ലെന്ന് അഭിജ്ഞനായ എഎജി വാദിച്ചു; കൂടാതെ **ഒ.എം. ചെറിയാൻ** (മേൽപരാമർശം) കേസിലെ പ്രസ്താവനകളും അദ്ദേഹം പരാമർശിച്ചു. ജീവപര്യന്തം തടവ് ഒഴികെ, നിരവധി കുറ്റങ്ങൾക്ക് കോടതി നൽകുന്ന മറ്റ് ശിക്ഷാവിധികൾ, മറ്റുവിധത്തിൽ നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ, തുടർച്ചയായി അനുഭവിക്കേണ്ടിവരുമെന്ന് സമർപ്പിക്കുന്നതിന് **മുത്തുരാമലിംഗം** (മേൽപരാമർശം) കേസിലെ ഭരണഘടനാ ബെഞ്ചിന്റെ വിധിന്യായവും എഎജി തുടർന്ന് പരാമർശിച്ചു.

8.3. ഏതെങ്കിലും പ്രത്യേക കേസിൽ നൽകിയിരിക്കുന്നതുപോലെ, ശിക്ഷകൾ ഒരേസമയം നടപ്പിലാക്കുന്നത് ആ കേസുമായി ബന്ധപ്പെട്ട വസ്തുതകളുമായും സാഹചര്യങ്ങളുമായും ബന്ധപ്പെട്ടതാണെന്നും, സമാനമായ സ്വഭാവമുള്ള കുറ്റകൃത്യങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതാണെങ്കിൽ പോലും, മറ്റ് ഏതെങ്കിലും തീർപ്പുകൽപ്പിച്ച കേസുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് ശിക്ഷകൾ ഒരേസമയം നടപ്പിലാക്കുന്നതിന് അപ്പീൽവാദികൾക്ക് ഒരു തുല്യതയും അവകാശപ്പെടാൻ കഴിയില്ലെന്നും സംസ്ഥാനത്തിന് വേണ്ടി ഹാജരായ എഎജി വാദിക്കും. നിലവിലെ കേസിൽ, കുറ്റകൃത്യങ്ങളുടെ സ്വഭാവവും തീവ്രതയും കണക്കിലെടുത്ത്, ശിക്ഷകൾ ഒരേസമയം നടപ്പിലാക്കാൻ നിർദ്ദേശിക്കാതിരിക്കുന്നതിൽ വിചാരണ കോടതി വിവേചനാധികാരം പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും, അതായത് ശിക്ഷകൾ തുടർച്ചയായി നടപ്പിലാക്കണം എന്നാണ് അർത്ഥമാക്കുന്നതെന്നും; ശിക്ഷ അനുഭവിക്കേണ്ട ക്രമം

വ്യക്തമാക്കാത്തതിൽ വിചാരണ കോടതിയുടെ ഭാഗത്തുനിന്നുള്ള ഒരു വീഴ്ച ശിക്ഷകൾ ഒരേസമയം നടപ്പിലാക്കണമെന്ന് അർത്ഥമാക്കുന്നില്ലെന്നും എഎജി വാദിക്കും.

9. എതിർകക്ഷികളുടെ വാദങ്ങൾ കോടതി ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം പരിഗണിക്കുകയും ബാധകമായ നിയമവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് കേസിന്റെ രേഖകൾ പരിശോധിക്കുകയും ചെയ്തു.

10. ഈ വിഷയത്തിൽ ഉന്നയിക്കപ്പെട്ട വാദങ്ങൾ പ്രധാനമായും സിആർപിസി വകുപ്പ് 31(1)-ൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന വ്യവസ്ഥകളെ ചുറ്റിപ്പറ്റിയാണ്. ഈ വ്യവസ്ഥകളുടെ ശ്രുപരേഖകൾ **ഒ.എം. ചെറിയാൻ** (മേൽപരാമർശം) കേസിൽ ഈ കോടതി ഇനിപ്പറയുന്ന പദങ്ങളിൽ സംക്ഷിപ്തമായി വിവരിക്കുകയും വിശദീകരിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്: -

> "20. സിആർപിസി വകുപ്പ് 31 പ്രകാരം, രണ്ടോ അതിലധികമോ കുറ്റകൃത്യങ്ങൾക്ക് ശിക്ഷിക്കപ്പെട്ടാൽ ശിക്ഷകൾ ഒരേസമയം നടപ്പിലാക്കാൻ ഉത്തരവിടുന്നത് കോടതിയുടെ പൂർണ്ണ വിവേചനാധികാരത്തിന് വിടുന്നു. കോടതികൾ അത്തരം വിവേചനാധികാരം പ്രയോഗിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ ഏതെങ്കിലും തരത്തിലുള്ള കർശന നിയന്ത്രണ സമീപനം സ്ഥാപിക്കുന്നത് ബുദ്ധിമുട്ടായിരിക്കും. പൊതുവേ, വിചാരണ കോടതികളും അപ്പീൽ കോടതികളും പ്രതികൾക്ക് നൽകേണ്ട ആനുകൂല്യത്തിന് അനുകൂലമായി ശിക്ഷകൾ ഒരേസമയം നടപ്പിലാക്കുന്നതിനുള്ള നിർദ്ദേശങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിക്കാൻ അവരുടെ വിവേചനാധികാരം അഭ്യർത്ഥിക്കുകയും പ്രയോഗിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഒരു പ്രത്യേക കേസിൽ ശിക്ഷകൾ ഒരേസമയം നടപ്പിലാക്കുന്നതിനുള്ള നിർദ്ദേശം പുറപ്പെടുവിക്കണമോ എന്നത് ചെയ്ത കുറ്റകൃത്യത്തിന്റെയോ കുറ്റകൃത്യങ്ങളുടെയോ സ്വഭാവത്തെയും കേസിന്റെ വസ്തുതകളെയും സാഹചര്യങ്ങളെയും ആശ്രയിച്ചിരിക്കും. വിവേചനാധികാരം യാന്ത്രികമായി പ്രയോഗിക്കരുത്, ജുഡീഷ്യൽ രീതിയിൽ പ്രയോഗിക്കണം.
>
> 21. അതനുസരിച്ച്, കുറ്റകൃത്യങ്ങളുടെ സ്വഭാവവും വഷളാക്കുന്നതോ ലഘൂകരിക്കുന്നതോ ആയ അനുബന്ധ സാഹചര്യങ്ങളും കണക്കിലെടുത്ത്, ഒരു വിചാരണയിൽ രണ്ടോ അതിലധികമോ കുറ്റകൃത്യങ്ങൾക്കുള്ള ശിക്ഷകൾ ഒരേസമയം നടപ്പിലാക്കാൻ ഉത്തരവിടാൻ സിആർപിസി വകുപ്പ് 31 കോടതിക്ക് പൂർണ്ണ വിവേചനാധികാരം നൽകുന്നുവെന്ന് വിധിച്ചുകൊണ്ട് കോടതി ഈ പരാമർശത്തിന് ഉത്തരം നൽകുന്നു. തുടർച്ചയായി ശിക്ഷ അനുഭവിക്കുക എന്നതാണ് സാധാരണ നിയമം എന്നും ശിക്ഷകൾ ഒരേസമയം നടപ്പിലാക്കുക എന്നതാണ് അപവാദം എന്നും വിധിക്കാൻ കോടതിക്ക് ഒരു കാരണവും കണ്ടെത്താനായില്ല. തീർച്ചയായും, കോടതി ശിക്ഷ ഒരേസമയം നടപ്പിലാക്കാൻ ഉത്തരവിട്ടില്ലെങ്കിൽ, കോടതി നിർദ്ദേശിച്ച ക്രമത്തിൽ, ഒന്നിനു പുറകെ ഒന്നായി ശിക്ഷ നടപ്പിലാക്കാം. മുഹമ്മദ് അക്തർ ഹുസൈൻ

കേസിലെ മുമ്പത്തെ വിധിന്യായത്തിലും സിആർപിസി വകുപ്പ് 31-ലും കോടതിക്ക് ഒരു വൈരുദ്ധ്യവും കണ്ടെത്താനായില്ല."

10.1. **മുത്തുരാമലിംഗം** (മേൽപരാമർശം) കേസിൽ, ഒറ്റ വിചാരണയിൽ വിചാരണ ചെയ്ത ഒരു കുറ്റവാളി ഒരു കൊലപാതക പരമ്പരയിൽ കുറ്റക്കാരനാണെന്ന് കണ്ടെത്തിയാൽ, ആ കുറ്റവാളിക്ക് തുടർച്ചയായ ജീവപര്യന്തം തടവ് നൽകാൻ കഴിയുമോ എന്നതായിരുന്നു ഭരണഘടനാ ബെഞ്ചിന് മുന്നിലുള്ള അടിസ്ഥാന ചോദ്യം. ഈ ചോദ്യം തീരുമാനിക്കുന്നതിനിടയിൽ, ഭരണഘടനാ ബെഞ്ച് ശിക്ഷയുടെ നിരവധി മാനങ്ങൾ, പ്രത്യേകിച്ച് ഒന്നിലധികം ശിക്ഷകളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടവ കൈകാര്യം ചെയ്യുകയും മറ്റുള്ളവയോടൊപ്പം ഇപ്രകാരം നിരീക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തു,-

> "23..... അങ്ങനെ വ്യാഖ്യാനിച്ചിരിക്കുന്ന സിആർപിസി വകുപ്പ് 31(1), തടവുകാരൻ ചെയ്ത നിരവധി കുറ്റകൃത്യങ്ങൾക്ക് കോടതി വിധിക്കുന്ന ശിക്ഷകൾ, അത്തരം ശിക്ഷകളിൽ ഒരേസമയം അനുഭവിക്കേണ്ട ജീവപര്യന്തം തടവ് ഉൾപ്പെടുന്ന സാഹചര്യങ്ങളിൽ ഒഴികെ, (കോടതി മറ്റുവിധത്തിൽ നിർദ്ദേശിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ) തുടർച്ചയായി അനുഭവിക്കേണ്ടതാണ് എന്നാണ് അർത്ഥമാക്കുന്നത്...."

10.2. അതിനാൽ, കുറ്റകൃത്യങ്ങളുടെ സ്വഭാവവും ചുറ്റുമുള്ള ഘടകങ്ങളും കണക്കിലെടുത്ത്, ഒരു വിചാരണയിൽ രണ്ടോ അതിലധികമോ കുറ്റകൃത്യങ്ങൾക്കുള്ള ശിക്ഷകൾ ഒരേസമയം അനുഭവിക്കാൻ ഉത്തരവിടാൻ സിആർപിസി വകുപ്പ് 31(1) കോടതിക്ക് പൂർണ്ണ വിവേചനാധികാരം നൽകുന്നുവെന്നതിൽ സംശയമില്ല. തുടർച്ചയായി അനുഭവിക്കണം എന്നത് സാധാരണ നിയമമാണെന്ന് പറയാനാവില്ലെങ്കിലും, ഒന്നിലധികം ശിക്ഷകൾ ഒരേസമയം അനുഭവിക്കണമെന്നും വ്യവസ്ഥ ചെയ്തിട്ടില്ല. കോടതി അത്തരം വിവേചനാധികാരം പ്രയോഗിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ ഒരു കർശന നിയന്ത്രണ സമീപനവും ഉണ്ടാകില്ല; എന്നാൽ ചെയ്ത കുറ്റകൃത്യത്തിന്റെ/കുറ്റകൃത്യങ്ങളുടെ സ്വഭാവവും കേസിന്റെ വസ്തുതകളും സാഹചര്യങ്ങളും കണക്കിലെടുത്ത് ഈ വിവേചനാധികാരം വിവേകപൂർവ്വം പ്രയോഗിക്കേണ്ടതുണ്ട്. എന്നിരുന്നാലും, (ജീവപര്യന്തം തടവ് ഒഴികെയുള്ള) ശിക്ഷകൾ ഒരേസമയം അനുഭവിക്കണമെന്ന് വ്യവസ്ഥ ചെയ്തിട്ടില്ലെങ്കിൽ, കോടതി നിർദ്ദേശിക്കുന്ന ക്രമത്തിൽ, ഒന്നിനു പുറകെ ഒന്നായി അനുഭവിക്കേണ്ടിവരും.

11. ഈ കോടതിയുടെ വിശദീകരണങ്ങൾക്കൊപ്പം വ്യാഖാനിക്കുന്ന സിആർപിസി വകുപ്പ് 31(1)-ൽ നൽകിയിരിക്കുന്നത് അനുസരിച്ച്, ഒന്നിലധികം ശിക്ഷകൾ ഒരേസമയം അല്ലെങ്കിൽ തുടർച്ചയായി നടപ്പിലാക്കുമോ എന്ന് വ്യക്തമായി വ്യക്തമാക്കുന്നതിന് പ്രഥമഘട്ടത്തിലെ കോടതിക്ക് നിയമപരമായ ബാധ്യതയുണ്ട്. **നാഗരാജു റാവു**

(മേൽപരാമർശം) കേസിൽ, പ്രഥമഘട്ടത്തിലെ കോടതിയുടെ ഈ നിയമപരമായ ബാധ്യതയെക്കുറിച്ച് ഈ കോടതി ഇനിപ്പറയുന്ന നിബന്ധനകളിൽ വിശദീകരിച്ചു:-

> "11. ഒരു വിചാരണയിലോ അതിലധികമോ വിചാരണകളിൽ നിന്നുണ്ടാകുന്ന ഐപിസി പ്രകാരം ശിക്ഷാർഹമായ ഏതെങ്കിലും കുറ്റകൃത്യത്തിലോ കൂടാതെ/അല്ലെങ്കിൽ മറ്റേതെങ്കിലും പ്രത്യേക നിയമപ്രകാരം ശിക്ഷാർഹമായ ഒരു കുറ്റകൃത്യത്തിലോ കുറ്റക്കാരനാണെന്ന് കണ്ടെത്തിയാൽ പ്രതിക്ക് ശിക്ഷ നൽകുമ്പോൾ, കോഡിൽ പരാമർശിച്ചിരിക്കുന്ന "ഒരേസമയം", "തുടർച്ചയായി" എന്നീ പ്രയോഗങ്ങൾ വളരെയധികം പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നു. ആദ്യത്തെ തരത്തിൽ (ഒരേസമയം) ശിക്ഷ നൽകുന്നത് പ്രതിയുടെ നേട്ടത്തിനായിരിക്കുമ്പോൾ, രണ്ടാമത്തേത് തരത്തിൽ (തുടർച്ചയായി) നൽകുന്നത് പ്രതിയുടെ താൽപ്പര്യത്തിന് ഹാനികരമാണ്. അതിനാൽ, ശിക്ഷ വിധിക്കുമ്പോൾ, പ്രതിക്ക് നൽകുന്ന ശിക്ഷകൾ "ഒരേസമയം" അനുഭവിക്കണമോ അതോ "തുടർച്ചയായി" അനുഭവിക്കണമോ എന്ന് ശിക്ഷാവിധിയിൽ വ്യക്തമായി വ്യക്തമാക്കേണ്ടത് പ്രഥമഘട്ടത്തിലെ കോടതിയുടെ നിയമപരമായ ബാധ്യതയാണ്."

12. ശ്രദ്ധിച്ചതുപോലെ, പ്രഥമഘട്ടത്തിലെ കോടതി ശിക്ഷകൾ ഒരേസമയം നടപ്പിലാക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകത വ്യക്തമാക്കിയിട്ടില്ലെങ്കിൽ, കോടതി അത്തരം ശിക്ഷകൾ തുടർച്ചയായി നടപ്പിലാക്കാൻ ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നു എന്നതാണ് പ്രാഥമിക അനുമാനം, എന്നിരുന്നാലും, മുകളിൽ പറഞ്ഞതുപോലെ, പ്രഥമഘട്ടത്തിലെ കോടതി ഈ വിഷയം പിന്നീടുള്ള ഘട്ടത്തിൽ അനുമാനിച്ചെടുക്കുന്നതിന് വിടരുത്. മാത്രമല്ല, പ്രഥമഘട്ടത്തിലെ കോടതി തുടർച്ചയായി ശിക്ഷകൾ നടപ്പിലാക്കാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, അവ നടപ്പിലാക്കേണ്ട ക്രമം (അതായത്, അനുക്രമം) പ്രസ്താവിക്കേണ്ട മറ്റൊരു ബാധ്യത കൂടിയുണ്ട്. ഇതിലെ വിഷയത്തിൽ, വിചാരണ കോടതി ആവശ്യമായ സുവ്യക്തനിർദ്ദേശങ്ങൾ പ്രസ്താവിക്കുന്നത് ഒഴിവാക്കിയതു മാത്രമല്ല, ഹൈക്കോടതി പോലും വിചാരണ കോടതിയുടെ ഉത്തരവിലെ അത്തരം പിഴവുകൾ ശ്രദ്ധിക്കാതിരുന്നു എന്നതാണ് അസ്വസ്ഥതയുണ്ടാക്കുന്ന ഭാഗം.

13. വിചാരണ കോടതിയും ഹൈക്കോടതിയും പുറപ്പെടുവിച്ച ഉത്തരവുകളിൽ മുകളിൽ പറഞ്ഞ പോരായ്മകൾ കണ്ടെത്തിയാലും, അപ്പീൽവാദികൾക്ക് നൽകിയ ശിക്ഷകൾ ഒരേസമയം നടപ്പിലാക്കുന്നതായി കണക്കാക്കാമോ എന്നതാണ് ചോദ്യം. ശ്രദ്ധിച്ചതുപോലെ, പ്രതികൾക്ക് നൽകിയ ശിക്ഷകൾ ഒരേസമയം നടപ്പിലാക്കുമോ അതോ തുടർച്ചയായി നടപ്പിലാക്കുമോ എന്ന് പ്രസ്താവിക്കുന്നത് ഒഴിവാക്കുന്നത് അടിസ്ഥാനപരമായി പ്രതിക്കെതിരെ പ്രവർത്തിക്കുന്നു, കാരണം കോടതി അങ്ങനെ പറഞ്ഞിട്ടില്ലെങ്കിൽ,

മുത്തുരാമലിംഗം, ഒ.എം. ചെറിയാൻ (മേൽപരാമർശം) കേസുകളിലെ വിശദീകരണങ്ങൾക്കൊപ്പം വ്യാഖാനിക്കുന്ന സിആർപിസി വകുപ്പ് 31(1)-ന്റെ ലളിതമായ ഭാഷയിൽ ഒന്നിലധികം ശിക്ഷകൾ തുടർച്ചയായി നടപ്പിലാക്കുന്നു. തുടർച്ചയായി നടപ്പിലാക്കാനുള്ള ക്രമം പ്രസ്താവിക്കാനുള്ള മറ്റൊരു ഒഴിവാക്കൽ, ശിക്ഷകൾ ഒരേസമയം നടപ്പിലാക്കുന്നതിലേക്ക് നയിക്കില്ല.

14. പ്രസ്താവിച്ച ഒഴിവാക്കലുകൾ സ്വയമേവ ശിക്ഷകൾ ഒരുമിച്ച് നടപ്പിലാക്കാൻ ഇടം നൽകില്ലെന്ന നിലപാട് നേരിടുമ്പോൾ, അപ്പീൽവാദികളുടെ അഭിജ്ഞനായ അഭിഭാഷകൻ 'ഒറ്റ ഇടപാട്' തത്വം പ്രയോഗിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. കോടതിയുടെ വീക്ഷണത്തിൽ, പ്രസ്തുത തത്വം അടിസ്ഥാനപരമായി ഒരേ ഇടപാട് രൂപപ്പെടുന്ന തരത്തിൽ പരസ്പരം ബന്ധിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു പ്രവൃത്തി പരമ്പരയിൽ ഒന്നിലധികം കുറ്റകൃത്യങ്ങൾ ചെയ്താൽ, അത്തരം ഓരോ കുറ്റകൃത്യത്തിനും പ്രതിക്കെതിരെ കുറ്റം ചുമത്തി ഒരു വിചാരണയിൽ വിചാരണ ചെയ്യാവുന്നതാണെന്ന് വ്യവസ്ഥ ചെയ്യുന്ന സിആർപിസി വകുപ്പ് 220-മായി ബന്ധപ്പെട്ടതാണ്. അത്തരമൊരു കേസിൽ, ഒന്നിലധികം കുറ്റകൃത്യങ്ങൾക്കുള്ള അത്തരം വിചാരണയ്ക്ക് ശേഷം, പ്രതി കുറ്റക്കാരനാണെന്ന് കണ്ടെത്തുകയും വ്യത്യസ്ത ശിക്ഷകൾ വിധിക്കുകയും ചെയ്താൽ, വസ്തുതകളെയും പ്രസക്തമായ ഘടകങ്ങളെയും ആശ്രയിച്ച് അത് ഒരേസമയം അനുഭവിച്ചാൽ മതിയെന്ന് വ്യവസ്ഥ ചെയ്യാവുന്നതാണ്. 'ഒറ്റ ഇടപാട്' എന്ന തത്വം നിലവിലുള്ള പ്രശ്നം കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതിൽ പ്രാധാന്യം അർഹിക്കുന്നില്ലെന്ന് കോടതി കരുതുന്നു.

14.1. **മോഹൻ ബൈത** (മേൽപരാമർശം) കേസിൽ, 'ഒരേ ഇടപാട്' എന്ന പ്രയോഗത്തിന് അതിന്റെ സ്വഭാവത്തിൽ തന്നെ കൃത്യമായ ഒരു നിർവചനം നൽകാൻ കഴിയില്ലെന്നും രണ്ടോ അതിലധികമോ പ്രവൃത്തികൾ ഒരേ ഇടപാടാണോ എന്ന് നിർണ്ണയിക്കുന്നതിന് സാർവത്രിക പ്രയോഗത്തിന്റെ സമഗ്രമായ ഒരു സൂത്രവാക്യവും പ്രമാണികമായി പ്രസ്താവിക്കാൻ കഴിയില്ലെന്നും ഈ കോടതി നിരീക്ഷിച്ചു. ആ കേസിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ചോദ്യം ശിക്ഷയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതല്ല, മറിച്ച് ഐപിസി 304-ബി, 498-എ, 120-ബി, 406 എന്നീ വകുപ്പുകളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട വ്യത്യസ്ത കുറ്റകൃത്യങ്ങളുടെ അന്വേഷണവും വിചാരണയും കൂടാതെ ഒരു കുറ്റകൃത്യത്തിന്, അതായത്, വകുപ്പ് 304-ബി പ്രകാരമുള്ള കുറ്റകൃത്യങ്ങളിലൊന്നിന് കാരണമായ ആരോപിക്കപ്പെടുന്ന സംഭവം ഉത്തർപ്രദേശ് സംസ്ഥാനത്ത് നടന്നപ്പോൾ ബീഹാറിലെ മജിസ്ട്രേറ്റിന്റെ പ്രാദേശിക അധികാരപരിധിയും സംബന്ധിച്ചതായിരുന്നു. തീർച്ചയായും, **മുഹമ്മദ് അക്തർ ഹുസൈൻ** (മേൽപരാമർശം) കേസിൽ, ഒരു ഇടപാട് രണ്ട് നിയമങ്ങൾ പ്രകാരം രണ്ട് കുറ്റകൃത്യങ്ങളാണെങ്കിൽ, സാധാരണയായി തുടർച്ചയായ ശിക്ഷകൾ നൽകുന്നത് തെറ്റാണെന്ന് ഈ കോടതി സൂചിപ്പിച്ചു, എന്നാൽ കുറ്റകൃത്യങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഇടപാട് ഒരുപോലെയല്ലെങ്കിലോ രണ്ട്

കുറ്റകൃത്യങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള വസ്തുതകൾ തികച്ചും വ്യത്യസ്തമാണെങ്കിലോ അത്തരമൊരു നിയമം ബാധകമല്ലെന്ന് ഒരു ഇടപാട് രണ്ട് നിയമങ്ങൾ പ്രകാരം രണ്ട് കുറ്റകൃത്യങ്ങളായി കണക്കാക്കുന്നുവെങ്കിൽ, സാധാരണയായി തുടർച്ചയായി ശിക്ഷകൾ നൽകുന്നത് തെറ്റാണെന്ന് ഈ കോടതി ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു, എന്നാൽ കുറ്റകൃത്യങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഇടപാട് ഒരുപോലെയല്ലെങ്കിലോ രണ്ട് കുറ്റകൃത്യങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള വസ്തുതകൾ തികച്ചും വ്യത്യസ്തമാണെങ്കിലോ അത്തരമൊരു നിയമം ബാധകമല്ലെന്ന് ഈ കോടതി പെട്ടെന്ന് നിരീക്ഷിച്ചു. ശ്രദ്ധേയമായി, ആ കേസിൽ, 1968-ലെ സ്വർണ്ണ (നിയന്ത്രണ) നിയമവും 1962-ലെ കസ്റ്റംസ് നിയമവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട രണ്ട് വ്യത്യസ്ത കേസുകളിൽ അപ്പീൽവാദിയെ പ്രോസിക്യൂട്ട് ചെയ്ത രണ്ട് കുറ്റകൃത്യങ്ങളും 'തികച്ചും വ്യത്യസ്തവും' ആണെന്ന് കണ്ടെത്തലോടെ പ്രതിയായ-അപ്പീൽവാദിക്ക് തുടർച്ചയായി ശിക്ഷകൾ നൽകിയത് ഈ കോടതി ശരിവച്ചു. ആദ്യ കുറ്റകൃത്യത്തിൽ 7 വർഷം തടവ് ശിക്ഷ ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് ശ്രദ്ധയിൽപ്പെട്ടതിനെത്തുടർന്ന് ഹൈക്കോടതി രണ്ടാമത്തെ ശിക്ഷ 4 വർഷത്തിൽ നിന്ന് 7 വർഷമായി വർദ്ധിപ്പിച്ചത് നിരസിച്ചുകൊണ്ട് രണ്ടാമത്തെ കുറ്റത്തിനുള്ള തടവ് ശിക്ഷയെ സംബന്ധിച്ച ഏക ഭേദഗതി മാത്രമാണ് കോടതി ഉത്തരവിട്ടത്. **മനോജ് എന്ന പഞ്ചു** (മേൽപരാമർശം) കേസിലെ വിചാരണയും ശിക്ഷയും ഐപിസി വകുപ്പ് 307 പ്രകാരമുള്ള കുറ്റത്തിനും ആയുധ നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 25, 27 പ്രകാരമുള്ള കുറ്റത്തിനും ആയിരുന്നു. **നാഗരാജ റാവു** (മേൽപരാമർശം) കേസിൽ, ഐപിസി വകുപ്പ് 381, 1898-ലെ പോസ്റ്റ് ഓഫീസ് നിയമം, വകുപ്പ് 52 എന്നിവ പ്രകാരമുള്ള കുറ്റങ്ങൾക്കും വേണ്ടിയായിരുന്നു വിചാരണയും ശിക്ഷയും. **ഗഗൻ കുമാർ** (മേൽപരാമർശം) കേസിൽ, ഐപിസി വകുപ്പ് 279, 304-എ എന്നിവ പ്രകാരമായിരുന്നു കുറ്റകൃത്യങ്ങൾ. അടിസ്ഥാനപരമായി അവയുടെ വസ്തുതകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ നടക്കുന്ന ഈ തീരുമാനങ്ങൾ, അപ്പീൽവാദികൾക്ക് അനുകൂലമായി ഇടപെടുന്നതിനുള്ള ഒരു വാദവും സഫലമാക്കുന്നില്ല.

15. **ഹർമീത് സിംഗ്, അനൂപ് സിംഗ്** (മേൽപരാമർശം) കേസുകളിൽ ഈ കോടതി വിധിച്ച ശിക്ഷകൾ വ്യക്തിപരമായ വസ്തുതകളെയും സാഹചര്യങ്ങളെയും ആശ്രയിച്ചുള്ളതായതിനാൽ ശിക്ഷകളുടെ പ്രത്യേക അളവും അവ ഒരേസമയം അനുഭവിക്കുന്നതും സംബന്ധിച്ച മുൻപ്രമാണ വിധികളായി സ്വീകരിക്കാൻ കഴിയില്ല. ശ്രദ്ധേയമായി, ഈ രണ്ട് കേസുകളിലും, വെറുതെ വിടാനുള്ള അപവദിത ഉത്തരവുകൾ റദ്ദാക്കിയ ശേഷമാണ് ഈ കോടതി ശിക്ഷ വിധിച്ചത്. വെറുതെ വിട്ടത് റദ്ദാക്കിയ ശേഷം ശിക്ഷാവിധിയുടെ വിഷയത്തിൽ ഒരു നീതിയുക്തമായ സന്തുലനം നിലനിർത്തുന്നതിന് ഈ കോടതി പുറപ്പെടുവിച്ച ഉത്തരവുകൾ, കുറ്റവാളിയാണെന്ന് കണ്ടെത്തിയതിനെ പ്രഥമഘട്ടത്തിലെ കോടതിയിൽ പോലും ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടാതെ അന്തിമമായിരിക്കുന്ന ഈ കേസിന് ബാധകമാക്കാൻ കഴിയില്ല.

16. ഇവിടെ ചർച്ച ചെയ്ത കാര്യങ്ങൾ കാരണം, അപ്പീൽവാദികളുടെ അഭിഭാഷകന്റെ സമർപ്പണങ്ങളുടെ പ്രധാന ഭാഗം അംഗീകരിക്കാൻ കോടതി താൽപ്പര്യപ്പെടുന്നില്ല. എന്നിരുന്നാലും, അപ്പീൽവാദികൾ ആകെ 22 വർഷം തടവ് അനുഭവിക്കേണ്ടിവരുന്നത് ഈ കേസിൽ അവർക്ക് ലഭിക്കേണ്ട യഥാർത്ഥ ശിക്ഷയുമായി വളരെ ആനുപാതികമല്ലാത്തതാണെന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമർപ്പണങ്ങളുടെ മറ്റൊരു ഭാഗം പരിഗണനയ്ക്ക് ഒട്ടും അർഹതയില്ലാത്തതുപോലെ പൂർണ്ണമായും അവഗണിക്കാൻ കഴിയില്ല.

17. വകുപ്പ് 31-ന്റെ ഉപവകുപ്പ് (2)-ലെ പരിമിത വ്യവസ്ഥകൾ പരാമർശിച്ച് തുടർച്ചയായ ജീവപര്യന്തം തടവ് ശിക്ഷകൾ ഒഴിവാക്കിയ ഈ കോടതിയുടെ മുൻ തീരുമാനത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ നടത്തിയ **മുത്തുരാമലിംഗം** (മേൽപരാമർശം) കേസിലെ ഭരണഘടനാ ബെഞ്ചിന്റെ നിരീക്ഷണങ്ങൾ കോടതി ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഭരണഘടനാ ബെഞ്ച് തുടർച്ചയായ ജീവപര്യന്തം തടവ് ശിക്ഷകൾ നൽകാൻ കഴിയില്ലെന്ന കാഴ്ചപ്പാടിനെ പിന്തുണച്ചുവെങ്കിലും, ഈ നിഗമനത്തെ പിന്തുണയ്ക്കാൻ സിആർപിസി വകുപ്പ് 31-ന്റെ ഉപവകുപ്പ് (2)-ലെ പരിമിത വ്യവസ്ഥകളെ ആശ്രയിക്കാൻ കഴിയില്ലെന്ന് നിരീക്ഷിക്കുകയും, സെക്ഷൻസ് കോടതി വിചാരണ ചെയ്യുന്ന ഒരു കേസിന് സിആർപിസി വകുപ്പ് 31 ഉപവകുപ്പ് (2) ബാധകമല്ലെന്നും, ശിക്ഷകൾ തുടർച്ചയായി നടപ്പിലാക്കുന്നതിനുള്ള നിർദ്ദേശം നൽകുന്നതിന് ഉപവകുപ്പ് (2) ഒരു സെഷൻസ് കോടതിയെ വിലക്കുന്നില്ലെന്നും നിരീക്ഷിച്ചു.

17.1. സിആർപിസി വകുപ്പ് 31 ഉപവകുപ്പ് (2) നേരിട്ട് ബാധകമല്ലെങ്കിലും, ചോദ്യത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ട കുറ്റകൃത്യങ്ങൾ 2008-ൽ, അതായത് 2013-ലെ ഭേദഗതി നിയമം 13 പ്രകാരം ഐപിസി ഭേദഗതി ചെയ്യുന്നതിന് മുമ്പാണ് നടന്നത്; അപ്പീൽവാദികൾ തുടർച്ചയായി ഏകദേശം 13 വർഷവും 2 മാസവും തടവ് അനുഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്; കൂടാതെ ശിക്ഷ അനുഭവിക്കുന്ന സമയത്ത് അവരുടെ പെരുമാറ്റത്തെക്കുറിച്ച് പ്രതികൂലമായി യാതൊന്നും രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല എന്നിവയാണ് ഈ കേസിന്റെ ചില പ്രസക്തമായ സവിശേഷതകൾ. ഈ സാഹചര്യങ്ങളിൽ, സിആർപിസി 433,433 എ എന്നീ വകുപ്പുകളും, ഐപിസി വകുപ്പുകൾ 55 എന്നിവ പ്രകാരം ജീവപര്യന്തം തടവ് ശിക്ഷയിൽ പോലും 14 വർഷം ശിക്ഷ അനുഭവിക്കുക എന്നതാണ് ഏറ്റവും പ്രധാനമെന്ന് പരാമർശിക്കുന്ന അനുബന്ധ വശങ്ങൾ ഉൾപ്പെടെ ശിക്ഷകൾ നൽകുന്നതിനും അവ നടപ്പിലാക്കുന്നതിനുമുള്ള മൊത്തത്തിലുള്ള പദ്ധതി കണക്കിലെടുത്ത് ഒരു വശത്ത് ശിക്ഷയുടെ ആവശ്യകതകളിൽ ന്യായമായ സന്തുലിതാവസ്ഥ ഒരുക്കുന്നതിനും മറുവശത്ത് അപ്പീൽവാദികൾക്ക് ന്യായമായ മോചന കാലയളവ് നൽകുന്നതിനുമുള്ള ക്രമം എന്തായിരിക്കണമെന്ന് കോടതി ചിന്തിച്ചു (മറ്റ് ബാധകമായ തത്വങ്ങൾക്കനുസൃതമായി ഉചിതമായ സർക്കാർ ശിക്ഷാ ഇളവ് നൽകുന്നതിനുള്ള അധികാരങ്ങൾ വിനിയോഗിക്കുന്നതിന് വിധേയമായി). എല്ലാ പ്രസക്തമായ ഘടകങ്ങളും ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം പരിഗണിച്ച ശേഷം, കോടതിയുടെ മുന്നിലുള്ള

വിഷയത്തിന് പൂർണ്ണമായ നീതി നൽകുന്നതിനുള്ള ആവശ്യകതകൾ, അപ്പീൽവാദികൾ അനുഭവിക്കേണ്ട തടവ് കാലയളവ് പരമാവധി 14 വർഷമാണെന്നും അതിൽ കൂടുതൽ അല്ലെന്നും വ്യവസ്ഥ ചെയ്യുന്നതിലൂടെ മതിയായ രീതിയിൽ നിറവേറ്റാൻ കഴിയുമെന്ന് കോടതി കരുതുന്നു.

18. എന്നിരുന്നാലും, പിഴ അടയ്ക്കാത്തതിനുള്ള വ്യവസ്ഥകളുടെ പരിഷ്കരണത്തിന്റെ ആനുകൂല്യം രണ്ടാം അപ്പീൽവാദിക്ക് കൂടി നീട്ടുന്നതിനുള്ള സമർപ്പണത്തിൽ പ്രസ്തുത അപ്പീൽവാദി വിചാരണ കോടതിയുടെ വിധിന്യായത്തിനും ഉത്തരവിനും എതിരെ അപ്പീൽ നൽകിയിട്ടില്ല എന്ന പോരായ്മയുണ്ട്. ഈ വിഷയത്തിന്റെ മൂലകാരണത്തിൽ, ഇരയെ വശീകരിച്ചുവെന്ന പ്രാരംഭ ആരോപണം രണ്ടാം അപ്പീൽവാദിക്കെതിരെ ഉന്നയിക്കപ്പെട്ടു എന്ന വസ്തുതയുമായി ഇത് ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. മൊത്തത്തിലുള്ള സാഹചര്യങ്ങളും ഈ അപ്പീലിന്റെ പ്രധാന വിഷയവും കണക്കിലെടുക്കുമ്പോൾ, രണ്ടാം അപ്പീൽവാദി പ്രസക്തമായ ഘട്ടത്തിൽ ഏറ്റെടുക്കാത്ത പ്രശ്നം വീണ്ടും തുറക്കാൻ കോടതി ഒരു കാരണവും കാണുന്നില്ല.

19. മുകളിൽ പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾ കണക്കിലെടുത്ത്, ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയുടെ അനുച്ഛേദം 142 പ്രകാരമുള്ള അധികാരങ്ങൾ വിനിയോഗിച്ച്, പ്രസ്തുത കുറ്റകൃത്യങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് അവർ അനുഭവിക്കേണ്ട പരമാവധി തടവ് കാലയളവ് 14 വർഷമായിരിക്കുമെന്നും അതിൽ കൂടുതലായിരിക്കില്ലെന്ന തരത്തിൽ അപ്പീൽവാദികൾക്ക് നൽകുന്ന ശിക്ഷയിൽ ഭേദഗതി വരുത്താൻ കോടതി വ്യവസ്ഥ ചെയ്യുന്നു. ഈ കേസിന്റെ പ്രത്യേക വസ്തുതകളിലും സാഹചര്യങ്ങളിലും മാത്രമേ ഈ ഭേദഗതി ഉത്തരവ് പാസാക്കുന്നുള്ളൂ എന്ന് പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

19.1. എന്നിരുന്നാലും, ഹൈക്കോടതിയുടെ ഉത്തരവ് പ്രകാരം ഒന്നാം അപ്പീൽവാദിക്കും വിചാരണ കോടതി ഉത്തരവ് പ്രകാരം രണ്ടാം അപ്പീൽവാദിക്കും ബാധകമായ പിഴ അടയ്ക്കുന്നതിനുള്ള നിബന്ധനയും വീഴ്ച സംബന്ധിച്ച വ്യവസ്ഥകളും നിലനിൽക്കും. തന്റെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം ഒന്നാം അപ്പീൽവാദി പിഴ തുക കെട്ടിവച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് അപ്പീൽവാദികളുടെ അഭിഭാഷകൻ സമർപ്പിക്കുന്നു. സമർപ്പണം രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. എന്നിരുന്നാലും, പിഴ അടയ്ക്കുന്നതിൽ വീഴ്ച വരുത്തിയാൽ, വീഴ്ച വരുത്തിയ അപ്പീൽവാദി ഐപിസി വകുപ്പ് 363, 366, 376(1) പ്രകാരമുള്ള കുറ്റകൃത്യങ്ങൾക്ക് തുടർച്ചയായും അവർ ചുമത്തിയ ക്രമത്തിലും പിഴ അടയ്ക്കാത്തതിനുള്ള ശിക്ഷകൾ അനുഭവിക്കേണ്ടിവരുമെന്ന് വ്യക്തമാക്കുന്നു.

20. മുകളിൽ പറഞ്ഞതുപോലെ, അപ്പീൽ ഭാഗികമായി അനുവദിച്ചിരിക്കുന്നു.

21. ഈ വിഷയം അവസാനിപ്പിക്കുമ്പോൾ, ഒന്നിലധികം തടവ് ശിക്ഷകൾ നൽകുമ്പോൾ, ശിക്ഷകൾ ഒരേസമയം അല്ലെങ്കിൽ തുടർച്ചയായി നടപ്പിലാക്കുമോ എന്ന്

വ്യക്തമായി വ്യക്തമാക്കേണ്ടത് നിയമപരമായി പ്രഥമഘട്ടത്തിലെ കോടതിയുടെ കടമയാണെന്ന് **നാഗരാജ റാവു** (മേൽപരാമർശം) കേസിൽ വിശദീകരിച്ചത് ആവർത്തിക്കുന്നത് ഉചിതമാണെന്ന് കോടതി കരുതുന്നു. പ്രഥമഘട്ടത്തിലെ കോടതിയുടെ ഈ ബാധ്യത നിറവേറ്റുന്നതിൽ എന്തെങ്കിലും വീഴ്ച വരുത്തുന്നത് കക്ഷികൾക്ക് അത് പ്രതിയായാലും പ്രോസിക്യൂഷനായാലും, അനാവശ്യവും ഒഴിവാക്കാവുന്നതുമായ വിപ്രതിപത്തി ഉണ്ടാക്കുന്നു.

അപ്പീൽ ഭാഗികമായി അനുവദിച്ചിരിക്കുന്നു.

ദേവിക ഗുജ്റാൾ